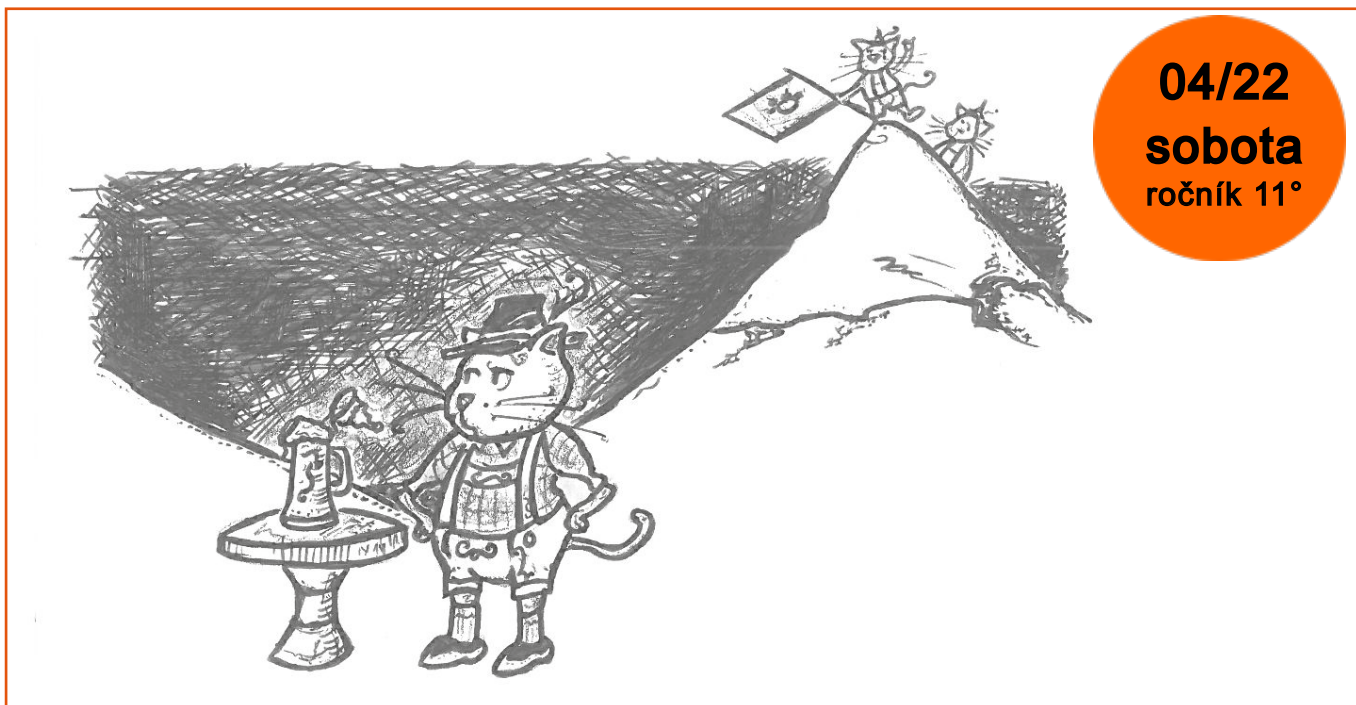

Divadelní Koječák

Praeterita corrigi non posunt aneb Minulé Koječáky nelze změnit.

04/22
sobota
ročník 11°

Co nepůjde změnit už zítra:

11.00 / Blanenské divadlo: Koprovka aneb Na útěku

cca 16.00 / Slavnostní vyhlášení výsledků a ukončení 28. ročníku

DENÍČEK Z PÁTEČNÍHO DNE

- Do redakce konečně přijeli nějací redaktori, takže se Koječák už nemusí psát sám. Kluci, kterým jsme dříve říkali „děcka z gymplu“, už jsou nyní mladí študáci z vysoké. Třeba Pepa Kusák se zrovna vrátil ze sterilního cvičení. Tedy terénního. Pepa: „Naštvali mě spolužáci z vysoké v Praze. Byli jsme na terénním cvičení a učitel se zeptal, kdo je tady největší alkoholik. Všech dvanáct lidí ukázalo na mě. Tak jsem jim řekl: Já nejsu alkoholik, já jsem z Moravy.“ – „A geny nevychýješ,“ dodala Adélka.

- Odpoledne se ve venkovní kuřárně řešilo, komu ještě chutná tvrdý alkohol a komu už ne. S využitím metod sociální geografie jsme zjistili, že čerstvým matkám po mateřské rozhodně nechutná, ale naopak mužské části našeho lektorského sboru rozhodně chutná. RUM se však mezi alkohol nepočítá, nýbrž jde o Rychlou Univerzální Medicínu.

- Svača zapoměla text v odpolední kramářské písni,

takže zase jenom otevírala pusku na hudbu.

- Odpoledne také všechny ženy na Sokolovně řešily vážné dilema, a to, jestli máme objednávat ještě další chlebičky. Stréc Milan: „Šak je tam eště chleba se sekačkó (= sekaná, pozn. red.), tak proč by měly být furt chlebičky.“

- Kluci z redakce se ptali, kolik za toho Koječáka dostanou. Tak jsme spočítali dohromady se spotřebou z bufetu, že nám zaplatí ještě 34,- Kč.

- Večerní soubor Divadlo Brod Uherský Brod zapoměl flašku s hudbou, kde jinde než v Brodě. Museli si to nechat poslat přes Úschovnu, což s využitím naší nefunkční wifi trvalo trochu déle, a to je ten důvod, proč večerní divadlo začínalo o nějakou dobu později.

- Klukům z redakce se zalíbily některé kousky nábytku z večerní scény, tak si v kanceláři plánovali, že by to po představení rozkradli. Ještě nevíme, jestli se jim to povedlo a kolik kusů asi tak mohli odnést.

VČERA JSME VIDĚLI

O princezně, která ráčkovala

Soubor: Divadlo Scéna Zlín

Autor: Magdaléna Kristenová

Režie: Mirek Černý

Páteční dopoledne patřilo pohádce O princezně, která ráčkovala, se kterou přijeli pobavit děti ze základních škol herci z Divadla Scéna ve Zlíně. Skvělé herecké výkony dokreslily příjemný divadelní zážitek, který si všichni dětská diváci náležitě užili. Zkrátka a dobře, divadlo je mnohem lepší než sedět ve škole a učit se.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Manželé v nesnázích

Soubor: Divadelní spolek Slavkov u Brna

Autor: Eric Assous

Režie: Stanislav Olbricht

Když se herci ocitnou v nesnázích

Nikdy jsem neviděl film Madisonské mosty. Nemám příliš rád filmy o komplikacích, které může v manželství způsobit nečekaná nová láska. Proč to zmiňuji? Právě tento film je totiž autorem předepsán jako spouštěč událostí, které se navrší mezi manželský pár Karin a Didiéra v divadelní hře Manželé v nesnázích.

Proč si sympatický slavkovský soubor vybral k inscenování právě tuto divadelní hru, je nasnadě. Oba představitelé hlavních rolí (Věra Stojarová a Radim Kachlír) jsou totiž herecky velmi dobře vybaveni, a navíc oba typově splňují požadavky pro jejich ztvárnění.

Režisér inscenace Stanislav Olbricht i jeho svěřenci si však, z mého pohledu, nevyložili text zcela správně. Ačkoliv v programu sami anoncují inscenaci jako smutnou veselohru, na jevišti se neodehrává. Jsme spíše svědky pokusu o převedení tématu hry do dramatické polohy, což celou situaci značně komplikuje. Autor totiž zjevně předpokládal, že inscenátoři pochopí vznikající manželský konflikt jako jakési „popichování“ mezi manželkami ve snaze zjistit, kam až je ten druhý ochoten zajít, aby byli nakonec sami překvapeni tím, že vše dospěje až k jejich rozvodu, což nakonec ani jeden z nich nechtěl.

A právě odmítnutí, či spíše nepřijetí předepsaného žánru se

tak stává největším kamenem úrazu slavkovské inscenace. Herci jsou totiž, aby dostali úkolu, nuceni k přílišné expresi. Ta se pak stává občas až neuvěřitelnou v kontrastu ke sdělovaným, ve své podstatě banálním a předpokládaným skutečnostem.

K vytvoření alespoň občasné humorné situace jim tím pádem nezbyvá nic jiného, než použít prvoplánový fór (např. vystrčená zadnice v trenkách směrem k divákům). A ono to ani tak nefunguje. Přitom oba herci zjevně disponují dostatečným talentem pro zvládnutí komických situací, které v textu jsou. Radim Kachlír je ve své roli uvěřitelný a mužská část publika se s ním jistě dokáže ztotožnit. Věra Stojarová ukazuje, že pokud ji režie nenutí do expresivních scén, umí být na jevišti velmi přirozená (vyprávění o novém milenci), a kdyby měla možnost tuto lehkost přenést i do zbytku inscenace, byli bychom svědky velmi dobře provedeného a textově jistě zajímavého divadelního kusu. Ovšem, a záměrně se opakují, odmítnutím autorem daného žánru se oba dostávají do slepé uličky. Mají-li herci touhu zahrát si dramatický příběh, doporučil bych zvolit jiný text. Jsem přesvědčen, že pak by byli velmi úspěšní.

Velkým otazníkem inscenace je i scénografické řešení. Použití promítacího plátna umístěného nad scénou, na němž se zpočátku promítají titulky končících Madisonských mostů a při předělech mezi obrazy ukázky ze zmíněného filmu, je v podstatě jen jakousi „berličkou“, která je naprosto zbytečná a odvádí divákovu pozornost jiným směrem. Navíc nutí k přemýšlení proč. Ačkoliv, a to je naopak dobrým počinem, se ukázky z filmu alespoň ztotožňují s dějem odehrávajícím se na jevišti. Budiž ku cti režisérovi, že o tom přemýšlel.

Přesto vše bych se tohoto prostředku vzdal. Zvláště, když před posledním obrazem již zní jen hudba a na plátno není promítáno nic. Ke scénografii bych ještě poznamenal, že méně je někdy více. Druhá židle je na scéně jen tak bezúčelně postavena, přinesena, odnesena a výrazný stojanový věšák je využit jen jednou, a to takřka až na konci inscenace. Bez zadní stěny bych se také obešel. Kostýmní řešení považuji za velmi zdařilé, jen bych se přimluvil za nepoužití paruky pro manželku po rozchodu. Je to zbytečné a v konečném důsledku to i degraduje charakter postavy. Nelze říci, že by z herců a vlastně i celého tvůrčího týmu

nebyla cítit odhodlanost. Zkrátka (což potvrdili i v debatě s porotou) nabyli přesvědčení, že této hře nebude komika slušet a že je spíše jakousi smutnou zprávou o konfliktu v manželství. A to je velká škoda. Přál bych tomuto báječnému týmu do budoucna šťastnější ruku při výběru inscenace, protože je na první pohled patrné, že s potřebnou dávkou odvahy i hereckého nadání, které jsou jim vlastní, mohou dosáhnout zaslouženého cíle. Tentokrát mě, k mé velké lítosti, ponechali někde na půl cesty.

(Představení 13. 5. 2022 v rámci přehlídky Divadelní Kojetín.)

Vladimír Altán Mátl

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Věra Stojarová, Radim Kachlíř

Jak se vám u nás v Kojetíně hrálo?

R: Na začátku jsem byl hodně nervózní, ale nakonec se mi hrálo velmi dobře.

V: Bylo to fajn, publikum reagovalo.

Je náročné připravit a odehrát hru takhle ve dvou hercích?

R: Je to hodně náročné, ale měli jsme k tomu dostatek času, protože nám to covid umožnil. Jinak by tahle hra asi ani nevznikla. Ve dvou je to hodně náročné, jak fyzicky, tak zvláště v této hře i psychicky, zvláště v tom našem pojetí.

V: Hrají tam hodně emoce a je to díky tomu těžké.

A hráváte i ve větším kolektivu?

V: Ano, určitě, tohle je hra, která vznikla vlastně jenom kvůli covidu. Normálně hrajeme hry v deseti, patnácti hercích. Teď dokonce máme hru o pětadvaceti hercích, což je úplný masakr, to je ještě horší než v těch dvou.

R: My máme celkem širokou základnu herců, od dětí až po sedmdesátníky, takže se toho snažíme využívat pro naši další činnost.

Jak jste přišli konkrétně k tomuhle představení?

R: Tak za to můžeš ty!

V: Za to můžu já, no. My vždycky projíždíme scénáře od DILIE, a když se nám něco líbí, necháváme si to poslat, a tohle se mi strašně líbilo. Byl covid, takže to bylo tak asi jediné, co se dalo zkusit v bytě ve dvou, ve třech, a tak jsme do toho šli.

R: Pamatuju si, že mi Věra poslala e-mail, ve kterém stálo: „Přečti si to, tohle si chci zahrát.“ A nám se ten scénář zalíbil v podstatě všem. Nejdřív nám dvěma a potom jsme oslovili i našeho režiséra Staňu Olbrichta a ten řekl, že do toho s námi půjde.

V: A protože Staňa je nejlepší režisér na světě, tak to udělal dobře, si myslím.

Trochu nám přišlo, že tato divadelní hra je spíše vážného charakteru než komedie.

R: Dá se to odehrát tak, jak jsme to odehráli dneska, ale i jako čistokrevná komedie.

V: Když jsme to hráli v Boleradicích, kde bylo asi 250 lidí, tak tam se s tím diváci více ztotožnili, ve smyslu – ten chce spát, ta brečí u filmu. Lidi s námi šli a smáli se od začátku do konce. Najednou to téma získalo takové odlehčení, takže to záleží jak na hercích, tak i na publiku.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO MANŽELÉ V NESNÁZÍCH

Eva Takačová

Splnilo představení vaše očekávání?

Představovala jsem si to trochu jinak, spíše jako komedii, ale zase až taková legrace to nebyla. Ale herci hráli dobře, věřím, že je to náročné odehrát ve dvou celé představení trvajícím přes hodinu.

Jaký máte názor na promítání filmu v rámci divadelní hry?

Viděla jsem různá divadla, ale přímo s promítáním filmu jsem se ještě nesetkala. Mně se líbilo, že to takhle zkombovali. Možná, že kdyby to bylo bez toho filmu, tak by to ani nebylo ono, protože tím, jak se to prolínalo, to bylo moc pěkné. Byla jsem z toho nadšená, i proto, že ten film znám, takže to pro mě bylo takové poutavější.

Máte po tomhle divadle chuť pustit si nějaký romantický film?

Tak to já mám každý večer. Vždycky žehlím a pak si pustíme ten romantický film.

Jakub Ovísek

Splnilo představení vaše očekávání?

Já jsem moc nějaká očekávání neměl, jelikož jsem upřímně moc nevěděl, na jaké představení jdu. Před chvílí jsem dojel z internátu a babička řekla: „Jde se do divadla.“ Nicméně si myslím, že to bylo dobré, ale nenazval bych to úplně komedií, spíš to bylo takové vtipnější drama, a taky mi tohle divadlo přišlo strašně předvídatelný.

Zaujalo vás nějaké další představení Divadelního Kojetína?

No, díval jsem se na to, co se hraje dnes večer v osm (představení Trhni si otče – pozn. redakce) a zní to zajímavě.

Jaký máte názor na promítání filmu v rámci divadelní hry? Rozhodně to bylo zajímavé, originální věc.

Marie Němečková

Splnilo představení vaše očekávání?

Bylo to zajímavé, ze života. Já bych možná řekla, že toto téma by řešili spíše mladší lidé, jelikož zralí lidé určitého věku by z jednoho filmu nemuseli vyvozovat takové dalekosáhlé závěry. Věk postav byl ale těžko odhadnutelný, a jestli spolu byli určitou dobu, tak je těžké ten jejich vztah hodnotit.

Ale dostat se kvůli jednomu filmu do takového velkého problému a takhle ho vyhrotit je celkem na pováženou.

Vzhledem k tomu, že jsem viděla spoustu divadel, tak mi bylo celkem jasné, co se tam asi odehraje, ale téma bylo hezky zpracované a určitě odcházím spokojená. Ještě si vyslechnu hodnocení poroty, protože mě to jako herečku zajímá. A možná se také budu po hodnocení na to představení dívat zase jiným pohledem.

Jaký máte názor na promítání filmu v rámci divadelní hry?

Z mého pohledu tam toho promítání bylo dost, protože člověk by si mohl říct, že není v kině, ale v divadle. Ale dělá se to na dokreslení děje, byla to taková zajímavá průvodní linka.

RECENZOR ANEB VČERA JSME VIDĚLI

Trhni si, otče!

Soubor: Divadlo Brod Uherský Brod

Autor: Eric Assous

Režie: Stanislav Olbricht

Zachraňte syna Jasona

Měl bych to psát po extázi. Mít růžovou recenzi se srdíčkem nebo smajlíkem. Nebo alespoň s vizourem v ruce. U toho rozbít talířek, skleničku, rozsednout křeslo, vlézt si do skříňky... Protože ta hra byla chlastu a halucinogenů plná. Píšu to střízliv, ale pokouším se do sebe dostat ten stav. Mysl je kvetoucí růže.

Z Francie přijel do Kojetína jen samý bordel. V jedné komedii bordel na ministerstvu, ve druhé bordel v manželstvích a identitách (Velká zebra), v další mají manželé bordel v tom, jestli se řídit podle fikce filmu nebo žít svou, i když třeba trochu nudnou, realitu. (Manželé v nesnázích)

A z Británie je tady hra Petera Quiltera Trhni si, otče (v originále Saving Jason), v níž je teda setsakra bordel - v jedné rodině, a posléze i na scéně. Brambůrky, poválená křesla, střepy ze skleniček. Všichni tři antihrdinové v ní jsou závisláci, na chlastu nebo na drogách, jsou léčeni nebo po odvykačce a zase do toho spadnou.

Bláznivá komedie. Vskutku. V ní snaha o netradiční a bizarní léčbu šokem. Pozvat zfetovaného syna Jasona na jeho vlastní pohřeb? Otec se snaží o věrohodnost, tetička to nebere moc vážně. Už neumí nic brát vážně. Ale z té závislosti na drogách ho prostě dostat musí, aby už konečně prolomili to, co je v DNA celé rodiny. Ach, ty závislosti. Mohl by to být námět na drama, tady se roztáčí komedie.

V inscenaci Divadla Uherský Brod je britská komedie říznu-

tá balkánským naturelem, tomu pocitu napomáhá groteskní divoké herectví, výběr muziky. Bregovič? Švehlík (Trevor) i Sasínová (Angela) v rolích otce a tetičky Trevorova syna Jasona drží styl grotesky. Černý humor, slovní pohotovost a pointování, autenticita, partnerina. Občak rytmus jemně kolísavý a občas sice tzv. mrckují, chtějí pomáhat crazy komediálnosti, jakoby nevěřili síle bizarnosti situace, ale lze oči přimhouřit. Syn Jason je v podání Tomáše Kreisla pořádný fracek, je hraný suverénně, uvěřitelná fetka se štiplavým a kousavým humorem, kterým si dobírá svého fotra i svou šílenou tetičku. V teplákovce květinově ulítlé. Do závislosti na extázi se ve svém hraní moc netlačí. A to je dobře.

Silné momenty: proutěné křeslo, do něhož se syn Jason schovává podobně jako otec do skříňky, když se cítí nesvůj. Holt: modely chování jsou v genech, rodinu nezapřeš.

Scénografie zájezdová, funkčně dobře rozehraná, s ošklivým zbytečným hadrem na horizontu, který kazí dojem.

A co teď? Ptá se syn Jason svého otce na konci. Měli bychom to tady uklidit. Ten bordel na scéně. Uklidit v sobě, zbavit se závislosti, vrátit se k sobě, komunikovat. Dát rodině zase nějaký smysl. Komedie s vážným poselstvím na konci. Naštěstí se do vážného poselství moc netlačí. Jen aby se neřeklo. Aby inscenace nevypadala, že je reklamou na drogy a chlast.

Někomu to sednout nemusí. Taková hra, takové téma... Že ano, Vladimíre Altáne. Ale tak to bývá i s chlastem. Mě to docela chutnalo. Ale závislý na tom nejsem. Sto lidí, sto chutí. Konec extáze. Wau, to byl recenzní trip! Vracím se do festivalového dění.

Vladimír Fekar

KOLOKVIUM S HERCI PO PŘEDSTAVENÍ

Tomáš Kreisl

Bral jste někde inspiraci k tomu, abyste se lépe vžil do role?

Snažil jsem se vyjít z toho, co pozoruju takhle v okolí na různých večírcích, ale v žádném filmu ani v knize jsem inspiraci nehledal.

Byl pro vás text těžký na naučení?

Ze začátku to bylo velmi těžké, ale nyní si pamatuji i repliky svých kolegů, takže se jim snažím i přímo ve hře potajmu a potichu napovídat.

Vidíte v této hře nějaké ponaučení?

Tak samozřejmě, byla to komedie, lidi se smáli a to je správně, ale určitě je tam i poučný prvek. U nás bychom řekli, že je to takové švehlíkovské (režisér představení – pozn. redakce), to znamená, že je tam poučný prvek vždycky. Myslím si, že je dobře, že se lidé zasmějí, ale na konci by je to mělo i trochu mrazit, protože tohle se vlastně může stát v každé rodině. A myslím si, že věci, co jsme předváděli na jevišti, se určitě někde staly. Takže podle mě je to velmi poučné a tato hra by mohla být určena i středoškolákům.

Roman Švehlík

Baví vás hrání této hry?

Určitě nás hra baví, ona je to taková spíše konverzační komedie. To na nás klade velké požadavky, zejména paměťové. Z reakcí diváků však máme pocit, že to téma se asi trefilo do doby. My vždycky hru dlouho vybíráme a snažíme se, aby něčím rezonovala, takže toto byl takový kompromis. Udělat hru pro málo lidí, abychom ji i v době koronaviru mohli začít nějakým způsobem zkoušet, a zároveň nám přišlo, že by to téma mohlo zaujmout jak ty mladé, tak i ty starší. Každý si z toho asi bere trošičku něco jiného. To bylo ostatně vidět i dnes z reakcí publika, že mladí se smějí trošku jiným fórum než staří, jelikož ti v tom vidí možná něco jiného.

Jak jste vybírali jednu z podstatných rekvizit – skříňku?

My jsme celou hru nazkoušeli nejprve v Teamsech jako rozhlasovou hru. Až jsme zvládli text, tak jsme šli teprve vybírat i skříňku a všechny další rekvizity. Pravdou je, že jsme prošli několik nejmenovaných firem s nábytkem a vybírání skříňky bylo v podstatě takové malé divadélko pro

prodavačky. Já jsem měl totiž požadavek, že bych si chtěl tu skříňku vyzkoušet, a tak jsem si vždycky do té skříňky vlezl. Nakonec jsme vybrali tu skříňku, která byla akorát.

Stalo se vám při představení ještě něco vtípného?

My jsme to ještě zatím tak moc nehráli, ale při jednom představení se kolegyni tak zvedly sukně, že odhalila i partie, které odhalit nechtěla. Další zajímavá věc se stala, myslím, že v Poděbradech, když jsme po sobě házeli ty křesla, tak se jedno zakutálelo až do publika. Můj herecký syn se tam ale nebál jít a to křeslo zase přinesl. Jinak se spíš bavíme tím, když se něco přehodí a my se to snažíme dostat na tu správnou kolej. Ale to jsou takové věci, které divák úplně nepostřehne.

Lenka Sasínová

Máte nějakou svou osobní závislost?

Pokud se počítají dva šálky kávy denně, tak takovou závislost mám. Jinak potřebuji lidi a potřebuji kulturu, to je závislost, bez které nedokážu žít. A to je asi tak všechno.

Máte v lahvích na jevišti reálný alkohol?

To, co pijeme, je nealko, ale v těch ostatních lahvích na jevišti je opravdový alkohol. Tam se nesmíme splést, bohužel, nebo bohudíky, nevím.

Zkoušeli jste někdy, alespoň při nácviu, hrát tuto hru s pravým alkoholem?

Vzhledem k tomu, že neustále jezdím autem nebo na motorce, tak nemůžu pít. U mě to tedy nehrozí, ale jeden dospělý člen našeho souboru měl jednou při zkoušce pár panáčků. Ale vůbec to na něm nezanechalo stopy.

KOLOKVIUM S DIVÁKY PO TRHNI SI, OTČE!

Kateřina Medunová, Zuzana Medunová

Jak se vám představení líbilo?

K: Tak já to musím srovnávat s představením Mimoňů, to pro mě byla pecka. Ale tohle se mi taky líbilo, bylo to vtípné, takové ze života.

Z: Ale ano, bylo to dobré, mě baví divadlo celkově. Asi by mi ani nevadilo si v tomhle představení zahrát.

Který moment představení se vám nejvíce líbil?

K: Mě asi nejvíc pobavil ten závěr, když zkoušeli extázi. To si myslím, že toho synátora dostali, že to nečekal a že z toho byl hrozně vyděšený.

Ivana Kusáková, Jitka Juračková,

Radana Nosková

Jak se vám představení líbilo?

R: Tak Iva říkala, že se u toho moc nenasmála, na to, že to měla být komedie.

I: Ale to neznamená, že se mi to nelíbilo.

R: Tak paní byla výborná, i pan režisér, i ten mladej, jak se jmenoval – Jason, hráli výborně.

J: Vžili se do toho pořádně.

Který moment představení se vám nejvíce líbil?

R: To s tou skříní, jak se do ní pan režisér zavíral.

J: Spíš ten závěr, že na to přišli.

R: Jakože to dobře dopadlo?

I: Ten závěr byl dobrý. S téma pilulema, že si tu extázi dospělí dají taky, kdy ho vlastně přinutili, aby jim řekl svůj opravdový názor na to téma.

J: Jo, to byl dobrý nápad, jak to uzavřít.

KONEČNĚ POEZIE

BÁSEŇ MLADÝCH AUTORŮ O BABĚ JAZE

Byla jedna baba Jaga, škaredá jak noc
Křížovky ju nebavily, do divadla chtěla moc
Autobus jí podražili, pěšky je to daleko
Vzala koště, ladně vzlétla, přeletěla přes řeko

Zařadila vyšší rychlost a s hlasitým stonem
Okamžitě k zemi padá, srazila se s dronem
Na divadle se dnes bába asi neukáže
Rozhodně však odradila BIS od špionáže

BÁSEŇ O WC

- Redakce vyslechla trápení,
• že mají záchody špatný značení.
- Pro vaše důkladné zmatení,
• nabízíme alternativy k myšlení.
- Ta žena jako ta grappa,
• aneb pravděpodobně tam nebudou chtít chla-
pa.
- Ten muž jako ten gin,
• aneb nevstupujte, pokud nemáte v gatích....
no... to co tam chlapi mívají...

PŘIJÍMÁME ÚPLATKY DO REDAKCE

Naše věrná čtenářka Lenka Šípková, provdaná Blažková, drží styl a už po několikátý ročník (asi desátý) nám nosí úplatky do redakce. Opravdu si toho vážíme a mockrát děkujeme! My se totiž z úplatků nezblázníme. A jelikož to Lenka nenosí v krabici od vína, ale normálně okatě, tak by nás ani nemusel nikdo odhalit a usvědčit. Ještěže Lenka neví jednu věc, a to, že bychom o ní psali, i kdyby nás neuplatila, protože potřebujeme zaplnit obsah. Ještě jednou děkujeme!

Vladimír Fekar/Hana Hášová/Petra Richter Kohutová/Vladimír „Altán“ Mátl/Hana Svačinová/Milan Zahradník
Jana Večeřová/Adéla Krchňáková/ Kamil Zalabák/ Pepík Kusák, Kuba Otáhal...

design/sazba: Jan Žmolík/kdo může

tisk: MěKS Kojetín, 2022, zdarma

MěKS Kojetín / Divadelní Koječák

<http://www.mekskojetin.cz/divadelni-kojetin>

měks
kojetín

